

ki kellett ürítenie a keserű poharat: át kellett élnie a legféltelmezebbet, a legrettenetesebbet, az Istentől való elhagyatottságot!

Néha közülünk is úgy gondolják némelyek, hogy ők is kénytelenek így kiáltani: "Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?" Nálunk azonban csak látszólagos az Istentől való elhagyatottság, míg Krisztusnál valóságos volt az. S éppen azért lett Ő elhagyatott, hogy mi soha ne lehessünk azok. Mert amikor lelkünk a Zsoltáros fájdalmas panaszát tudja is csak ismételtetni, mi akkor sem vagyunk egyedül... Ott találkozunk Vele, a mi Keresztrefeszített és Feltámadott Megváltónkkal, s a nagy ígéret átragyog életünk sötét felhőin: "Íme én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig."

Van egy előképe annak, ami itt a Golgotán történt. 3 Mózes 16-ban van leírva az évenkénti engesztelési ünnep. Két hibátlan bakot kellett a főpaphoz vinni. Az egyiket megölték és vére engesztelésül lett. Az élő bak fejére pedig Áron rátette mindkét kezét és megvallotta felette Izráel fiainak minden hamisságát és bűnét. Majd a bakot elküldötte a pusztába, a kietlen helyre, s ott a kietlen helyen az nyomorultan elpusztult. - Az a hitünk, hogy Isten így tette Jézusra "mind e világ bűne terhét", bűnét és akkor eltaszította Őt, mert Isten Szentsége nem tűri el a bűnt. A borzalmas halál kínját Jézus némán szenvedte. Az Istentől való elhagyatottság - számára elhordozhatatlan - terhét kiáltja most a nagyvilágba. Bizony, ez volt a szenvedés mélypontja, semmi sem tudta Őt e világon még mélyebbre taszítani.

ÉN ISTENEM, ÉN ISTENEM!

Aki így tud imádkozni lelke legnagyobb szorongásai kö-